

**ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobce Ing. B. P., zastoupeného JUDr. Karolem Hrádelou, advokátem se sídlem Praha 6, Českomalínská 516/27, proti žalovanému Generálnímu štábu Armády České republiky, Praha 6, Vítězné nám. 5, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 3. 2006, čj. 11 Ca 145/2005 – 57,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 3. 2006, čj. 11 Ca 145/2005 - 57 se zrušuje a věc se vrací tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím velitele Vojenského zařízení S. B. ze dne 14. 8. 2002, čj. 201700/8/2002-2784 bylo s poukazem na § 107 odst. 2 a 110 odst. 2 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání vysloveno, že plk. Ing. B. P. je povinen zaplatit České republice – Ministerstvu obrany k úhradě škody částku 35180 Kč.

Rozhodnutím náčelníka Generálního štábu Armády České republiky ze dne 24. 9. 2002, čj. 64826/9/2002-1304 bylo odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zamítnuto a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2003, čj. 38 Ca 751/2002 – 48 bylo toto rozhodnutí náčelníka Generálního štábu České republiky zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Rozhodnutím náčelníka Generálního štábu Armády České republiky ze dne 6. 4. 2005, čj. 3-7/2002/DP/1304 bylo vysloveno, že „odvolání se v souladu s rozsudkem Městského soudu v Praze čj. 38 Ca 751/2002 ze dne 4. 12. 2003, který zrušil rozhodnutí o odvolání NGŠ AČR ze dne 24. 9. 2002, čj. 64826/9/2002-1304, vyhovuje a rozhodnutí velitele VZ S. B. ze dne 14. 8. 2002, čj. 201700/8/2002-2784 se takto mění:“ V další části výroku je uvedeno, že žalobce je odpovědný za vznik škody ve výši 75858 Kč a je popsáno, jak tato škoda vznikla a vysloveno, že žalobce je povinen zaplatit „sníženou náhradu škody“ ve výši 35180 Kč.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce u Městského soudu v Praze opětovně žalobu. Rozsudkem tohoto soudu ze dne 9. 3. 2006, čj. 11 Ca 145/2005 – 57 bylo posledně uvedené rozhodnutí náčelníka Generálního štábu Armády České republiky zrušeno s tím, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Zároveň bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení.

Jak vyplývá z odůvodnění tohoto rozsudku, městský soud dospěl k závěru, že pokud v rozhodnutí napadeném žalobou je uvedeno, že odvolání se vyhovuje, odpovídalo by to podanému odvolání, pokud by správní rozhodnutí orgánu prvního stupně bylo zrušeno, jak navrhoval v tomto oprávněném prostředku žalobce. Žalovaný však zároveň (následně) ve výroku rozhodnutí uvedl, že se rozhodnutí správního orgánu prvního stupně mění a to tak, že odlišně specifikoval jednání, které žalobci vytýká, přičemž žalobci byla uložena povinnost zaplatit částku ve výši shodné jako tomu bylo v rozhodnutí napadeném odvoláním. Tato část výroku tedy vyznívá tak, že odvolání žalobce nebylo shledáno důvodným. Výrok napadeného správního rozhodnutí je tedy dle názoru městského soudu vnitřně logicky rozporný a jde tudíž o nepřezkoumatelné rozhodnutí.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný kasační stížnost. V ní především polemizuje s názorem městského soudu, že se jedná o správní rozhodnutí které trpí vnitřním logickým rozporem a dovozuje, že závěr soudu považuje „za přepjatý formalismus,“ když v důsledku interpretace blíže nespecifikovaného pojmu vnitřní logický rozpor, byl porušen princip spravedlnosti. V další obsáhlé části kasační stížnosti (pod bodem III) se stěžovatel zabývá otázkou procesního postavení jednotlivých orgánů Ministerstva obrany, s tím, že by bylo vhodné v rozsudku Nejvyššího správního soudu se touto problematikou zabývat (včetně úvahy *de lege ferrenda*), byť závěry městského soudu o tom, že napadené správní rozhodnutí je nutno zrušit, se o úvahy z této oblasti neopírají.

Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti dovozuje, že městský soud správně dospěl k závěru, že rozhodnutí je vnitřně rozporné. Poukázal na to, že po obsahové stránce se výroková část rozhodnutí žalovaného oproti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nezměnila. Pokud tedy žalovaný dospěl k názoru, že nedostatky rozhodnutí velitele VZ S. B. neměly vliv na správnost výroku o povinnosti zaplatit částku 35180 Kč, měl toto rozhodnutí potvrdit a s nedostatky předchozího rozhodnutí se vypořádat v odůvodnění.

Nejvyšší správní soud přezkoumal rozsudek městského soudu v rozsahu důvodů uvedených v kasační stížnosti (týkajících se přímo závěrů, ze kterých tento soud vychází) a dospěl k tomu, že tato stížnost je důvodná.

Především je nutno zdůraznit, že se zřetelem na dobu vydání žalobou napadeného správního rozhodnutí, vycházel ze zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále též „správní řád“).

Podle § 59 odst. 1 správního řádu odvolací orgán přezkoumá napadené rozhodnutí v celém rozsahu. Podání odvolání je tedy nezbytnou procesní podmínkou pro to, aby vůbec mohlo proběhnout odvolací řízení a v něm bylo vydáno správním orgánem druhého stupně rozhodnutí, odvolací orgán však není vázán důvody a návrhy uvedenými v odvolání (s nimi se ovšem v odůvodnění rozhodnutí o odvolání musí vypořádat).

Podle § 59 odst. 2 správního řádu jsou-li pro to důvody, odvolací orgán rozhodnutí změnit nebo zruší, jinak odvolání zamítne a rozhodnutí potvrdí. Jak již bylo např. konstatováno v rozsudku zdejšího soudu ze dne 28. 5. 2003, čj. 7 A 124/2000 – 39 (publikováno pod č. 5/2003 Sb. NSS) jedná se o tři možné alternativy rozhodnutí, které se navzájem vylučují (pokud nejde o dva či více samostatných výroků). Není tedy např. možné v odvolacím řízení současně zamítnout odvolání a rozhodnutí správního orgánu I. stupně změnit. Městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku správně poukázal i na stanovisko vyjádřené v rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 24. 6. 1994, čj. 6 A 190/93 – 32, podle kterého vnitřním logickým rozporem a tedy nepřezkoumatelností trpí rozhodnutí, kterým bylo současně odvolání zamítnuto jako nepřípustné a současně bylo rozhodnutí správního orgánu jako věcně správné potvrzeno.

O žádný z těchto případů se však v dané věci nejedná. Část výroku o vyhovění odvolání je v daném případě nadbytečná a se zřetelem na obsah odvolání může vyvolávat event. i polemiku, zda i v tomto případě se ještě jedná o vyhovění odvolání. Správně tato část neměla být ve výroku uvedena. I přes tento nedostatek je však z celého výroku jasné, jak odvolací orgán rozhodl o věci samé. Nejvyšší

správní soud proto nedospěl k závěru, že předmětné správní rozhodnutí je nepřezkoumatelné.

Pro úplnost – se zřetelem i k obsahu vyjádření žalobce ke kasační stížnosti – je třeba uvést, že nic nebrání orgánu rozhodujícímu o odvolání, aby rozhodnutí (ve výroku) změnil nejen v případě, kdy dospěje k závěru, že rozhodnutí po věcné stránce je vadné, ale i tehdy pokud shledá, že výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je nutno nahradit obsahově shodným, ale lépe formulovaným výrokem.

Z těchto důvodů byl kasační stížností napadený rozsudek městského soudu zrušen a věc byla tomuto soudu vrácena k dalšímu řízení. Městský soud je v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí o věci samé (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. června 2007

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu